నిశ్శబ్ద విస్ఫోటనం

– డా.యండమూరి వీరేంద్రనాథ్

ఇప్పటికే మార్కెట్ లో విడుదలై సంచలనం సృష్టించిన ఈ నవల, ప్రపంచవ్యాప్తంగా ఉన్న తెలుగువారికి అందుబాటులోకి రావాలన్న ఉద్దేశ్యంతో, యండమూరి వీరేంద్రనాథ్ గారి ప్రత్యేక అనుమతితో కౌముదిలో సీరియల్ గా ప్రచురిస్తున్నాము. ఈ నవల ఒకేసారి చదవడానికి పుస్తకాన్ని ఇక్కడ కొనుక్కోవచ్చు. అచ్చంగా తెలుగు లింక్ Click Here

(గత సంచిక తరువాయి)

“**వర్షంలో మొక్కజొన్న** పొత్తులు తింటూ కబుర్లు చెప్పుకోవటం ఇష్టం అంది. ‘నా బుర్రలో ఉన్న మొత్తం కబుర్లన్నీ చెప్పినా అరగంటలో అయిపోతాయే. ఆ పైన ఏమి మాట్లాడుకుంటాం?’ అని అడిగా. మటన్ కర్రీ నుంచి మహేష్ బాబు వరకూ ఏమైనా మాట్లాడుకోవచ్చంది. ఏమిటి లాభమన్నా. అన్నీ లాభం కోసం కాదు. మనసు విప్పి మాట్లాడుకోవటానికి మంచి స్నేహితుడు ఉండటం అదృష్టం’ అంది. అయితే నేను మహేష్ బాబుతోనే స్నేహం చేసుకుంటాలే అని ఫోన్ పెట్టేశా”

చెప్తూ సడన్‌గా మాటలు ఆపుచేశాడు అంజి. అతని దృష్టి వరండా స్థంభానికి ఆనుకుని నిలబడి ఉన్న అమ్మాయి మీద పడింది. ఎత్తు అరుగుల ఇల్లు.

క్రాపు సర్దుకుంటున్నట్టు చెయ్యి ఎత్తి వేళ్ళతో సైగ చేశాడు. ఆ అమ్మాయి మొహం తిప్పుకోలేదు. అతడినే చూస్తూ నిలబడింది.

“మీరు నడుస్తూ ఉండండి. నే వస్తా” అన్నాడు.

విషయం అర్థమై వాళ్ళు ముందుకు సాగిపోయారు. ఆ అమ్మాయి నిలబడిన ఇంటి ఎదురుగా బ్యాంకు ముందున్న చెట్టు నీడలో నిలబడి మళ్ళీ సైగ చేశాడు. ఆ అమ్మాయి మొహంలో ఏ భావమూ లేదు. అలాగే చూస్తూ ఉంది. దగ్గరకి వెళ్లి నవ్వి 'హాయ్' అన్నాడు.

అమ్మాయి నవ్వలేదు గానీ 'హాయ్' అంది అభావంగా.

"పట్నం నుంచి వస్తున్నా. కొంచెం మంచి నీళ్ళు ఇస్తారా?" అని అడిగాడు.

"మంచి నీళ్ళు లేవు. చెడ్డ నీళ్ళు ఉన్నాయ్"

"భలే మాట్లాడుతావే నువ్వు. ఇంట్లో ఎవరూ లేరా"

"అత్తమ్మ పక్కింటికి వెళ్ళింది. ఇప్పుడే వస్తుంది"

"అలా వెళ్దాం వస్తావా?"

"ఎక్కడికి? ఆంజనేయ విగ్రహం దగ్గరకా? తీసుకువెళ్ళటానికి సమ్మూ వదిన వస్తానంది. అందుకే చూస్తున్నాను".

"మరి నాకు చూపించవా? నాకీ ఊరు కొత్త"

"పద" అంటూ మెట్లు దిగుతూ "ఊరు చివరకు వెళ్ళాలి" అంది.

"మరీ మంచిది. నీ పేరు?"

"అధర్వణ"

– 28 –

"గుడ్ న్యూస్. సుమద్యుతి దంపతుల్ని ఆ అమ్మాయి నాన్న ఇంటికి పిలిచాడట" అంది రవళి.

"ఉత్తరం చదివి కూతుర్ని అర్థం చేసుకుని ఉంటాడు" అన్నాడు రావు.

"నాకు సంతోషంగా ఉంది సార్. తల్లీ కూతుళ్ళని విడగొట్టానన్న గిల్ట్ మనసులో ఏమూలో ఉండేది. పోయింది."

"ఇందులో గిల్ట్ ఏముంది రవళీ" అన్నాడు రావు. "నిజానికి 'ఆమె' జీవితాంతం నీకు కృతజ్ఞురాలై ఉండాలి. ప్రేమించిన విషయం ఇంట్లో చెప్పలేక బాధపడేవాళ్ళని ఎంతమందినో చూస్తున్నాం కదా. నువ్వు పూనుకొని ఉండకపోతే, ఇంకెవర్నో చేసుకునేది. లేదా ఆత్మహత్య చేసుకునేది. అదీ కాకపోతే, వాళ్ళ నాన్న ఇంకొకడికి ఇచ్చి చేసేవరకూ సారథిని చీకట్లో కలుసుకుంటూ, మరోవైపు ఏ మీసాలరాజా చూస్తాడో అని భయపడుతూ బ్రతికేది. ఇప్పుడు అలాంటి బాధలూ, భయాలూ లేవు కదా".

"ఇంట్లో వప్పుకున్నారు కాబట్టి సుఖాంతం అయింది. లేకపోతే... "

"లేకపోతే ఏమై ఉండేది? సారథితో చక్కగా సంసారం చేస్తూ పిల్లల్ని కనేది. ఏమీ చెయ్యకుండా బాధ పడటం కంటే, ఏదో ఒకటి చెయ్యటం బెటరని నువ్వే చెప్పినట్టు గుర్తు"

ఆమె టాపిక్ మారుస్తూ, "సారథి తొందర్లో ఉద్యోగానికి రిజైన్ చేస్తున్నాడు. అతడి స్థానంలో సుమకి ఉద్యోగం ఇస్తామని ప్రామిస్ చేశాను" అన్నది.

"ఎందుకు రాజీనామా?"

"సినిమా ఫీల్డులోకి వెళ్తాడట. సరే అన్నాను"

"అదేం పోయేకాలం?"

రవళి నవ్వింది. "అందరూ అనే మాటే మీరూ అంటున్నారు. రేపు అతను పెద్ద డైరెక్టరయితే ఆ సినిమా వందరోజుల ఫంక్షనులో 'ఈ అబ్బాయి మా సంస్థలో పని చేసేవాడు' అని మీరే చెపుతారు. ఇప్పుడు విషయం అది కాదు. మీకు తెలియకుండా నేనే నిర్ణయాలు తీసుకుంటున్నాను. ఉద్యోగాలు వాగ్దానం చేసేస్తున్నాను. ఖర్చు పెట్టిస్తున్నాను. మీరేం అనుకుంటారో అని... "

"నువ్వు చెప్పటం అయింది కదా. ఇక నేను చెప్పేది విను. ఒక దొంగ దొరికినప్పుడూ, ఒక దుర్మార్గుడిని జనం కొట్టినప్పుడూ, ఆ వార్త వింటే సంతోషం కలుగుతుంది. మా తప్పేమీ లేకపోయినా ఒక ఇన్‌కమ్ ట్యాక్స్ ఆఫీసరు పాతిక లక్షలు లంచం అడిగాడు. ఇవ్వక తప్పలేదు. ఆ తరువాత ఊటీలో కారు ఆక్సిడెంటు జరిగి ఆర్నెల్లు మంచం మీద ఉన్నాడు. ఎందుకో సంతోషం అనిపించింది. అలా అనిపించటం తప్పే అనుకో. ఇదంతా ఎందుకు చెపుతున్నానంటే, మొన్న పోలీస్ స్టేషన్లో ఆ ఇనస్పెక్టరు మీసాల్రాజాగాడి చెంప పగలగొట్టాడని తెలిసి హ్యాపీగా అనిపించింది. గుర్తొచ్చినప్పుడల్లా బావుంది. నా కాళ్ళు విరగ్గొట్టిన వాడు కాలరెత్తుకుని తిరుగుతూంటే, ఖర్మనుకుని ఇంతకాలం సర్దుకున్నాను. కానీ 'లోకంలో ఇంకా కొద్దిగా న్యాయం నడుస్తోందని' తెలియటం చాలా సంతోషాన్ని ఇస్తోంది. ఇప్పుడిక అసలు విషయం చెపుతాను విను. నేను చాలా పరిశ్రమలు పెట్టాను. ఎన్నో సంస్థల్లో ఇన్వెస్ట్ చేశాను. అదే విధంగా నా కూతురి కళ్ళు పోగొట్టిన వాడికి పాఠం చెప్పటం కూడా ఒక ప్రాజెక్టే. డబ్బుకన్నా సంతోషం ముఖ్యం కదా. ఆ సంతోషానికే లక్షలు ఇవ్వొచ్చు. ఎంత ఖర్చైనా పర్వాలేదు. ఇక దానిగురించి మన మధ్య చర్చలు వద్దు"

"అర్థమయింది" అంటూ ఆమె లేచింది. "మనం సారమ్మ పెళ్ళికి వెళ్ళాలి. గుర్తుంది కదా. మళ్ళీ ఆఖరి నిముషంలో టైము లేదనకుండా ప్రోగ్రాం షీటులో వ్రాసుకోండి".

– 29 –

ఆదిత్యపురంలో గోవిందు, ప్రభులకి పెద్దగా కష్టపడకుండానే బాలారిష్ట గురించి వివరాలు దొరికాయి. మీసాల్రాజాకి ఫోన్ చేసి "వాడికి కొద్ది రోజుల్లో పెళ్లి బాస్. ఇంట్లో తల్లి ఒక్కత్తే ఉంటుంది. కాబోయే పెళ్ళాంది కూడా ఈ ఊరే. సమ్మక్కో సారక్కో ఏదో అక్క. అంతా పెళ్లి హడావుడిలో ఉన్నారు" అని చెప్పాడు.

"సరే వచ్చేయండి. పెళ్ళయ్యాక వాడి సంగతి చూసుకుందాం" అన్నాడు రాజా.

"సాయంత్రం వస్తాం. అంజిగాడు దేన్నో పట్టి తోపుల్లోకి పోయాడు. అది చూసుకుని వస్తాం"

"నేను లేకుండా మీ ముగ్గురూ ఎంజాయ్ చేస్తార్రా? సర్లే.. సర్లే.. చెయ్యండి"

గోవిందు నవ్వి ఫోన్ పెట్టేసి అంజికి చేశాడు. అదే టైముకి అంజి ఊరి బయట ఆంజనేయ విగ్రహం దగ్గర అధర్వణతో "నీ నడుము బావుంది" అని అంటున్నాడు.

"నిజమా. ఈ మధ్య లావయ్యా. మా అత్తమ్మకి వంట సరీగ్గా రాదు. అందుకని తేనె ఎక్కువ వేస్తుంది. ఎక్కువ తింటున్నాను" అంది అధర్వణ.

"తేనె కాదు. నూనె".

"ఆ. కరక్ట్. నూనె"

"వంటరానివాళ్ళు ఎక్కువ నూనె వాడతారా"

సంభాషణా చాతుర్యం అంటే అదే. అవతలి వారికి ఇంటరెస్ట్ ఉన్న సబ్జెక్ట్ మాట్లాడటం.

"అవును. మా అక్క చెప్పింది. బల్లి మాంసం తను భలే వండుతుంది."

"ఇక్కడ కూర్చుందామా?"

"కూర్చోవటం ఎందుకు? విగ్రహం చూశాం కదా. వెళ్దాం"

"నాకు ఇంకా చూడాలని అనిపిస్తోంది" అన్నాడు.

"విగ్రహం ఇంకా పూర్తి కాలేదుగా. ఏమి చూస్తావ్? అన్నీ రాళ్ళే. ఎండగా ఉంది. పోదాం"

"ఇలా చెట్టు క్రింద కూర్చో" అంటూ అంజి బలవంతంగా ఆమె చెయ్యి పట్టుకుని లాగి కూర్చోబెట్టాడు. ఆలోచించటానికి అవకాశం ఇవ్వకుండా, "నువ్వు ఎప్పుడూ లంగా ఓణీలే కడతావా?" అని అడిగాడు.

“ఉహూ. ఇది మా అక్కది. అక్క ఎప్పుడూ చీరెలే కడుతుంది. నేను కమీజులు వేసుకుంటాను”

“ఈ కాళ్ళ పట్టీలు బావున్నాయి. బంగారమా?”

“కాదు. వద్దు. పైకెత్తకు. దింపు. తప్పు”

“కాళ్ళు చూస్తున్నా. ఎంత తెల్లగా ఉన్నాయో”

“అవునా. మా అక్క కాళ్ళు ఇంకా తెల్లగా ఉంటాయి.”

“పేరు?”

“రవళి. నీకు తెలుసా? కాకుల కాళ్ళు ఇంక తెల్లగా ఉంటాయ్.”

“ఓణీ బావుంది. సిల్కా? కాటనా? ఏదీ... చూడనీ...” అని మెడ పక్కన చెయ్యి వేసి, “సిల్కే... కానీ దానికన్నా నీ చర్మమే మెత్తగా ఉంది” చెయ్యి కాస్త క్రిందికి దించుతూ అన్నాడు.

“విగ్రహం ఇంకో ఏడాది పడుతుందా?” గుట్టగా పడిఉన్న రాళ్ళ కేసి చూస్తూ అన్నది.

రాళ్ళు. వేల లక్షల వత్సరాల వయసున్న రాళ్ళు. వందడుగుల విగ్రహాన్ని నిలబెట్టటానికి సరిపడా శక్తివంతమైన పెద్ద పెద్ద రాళ్ళు. మరికొద్ది సేపటిలో ఈ కథలో ఒక ముఖ్యమైన మలుపుకి కారణభూతమవబోతున్న రాళ్ళు.

“చూడు, ఇక్కడ ఇంకా మెత్తగా ఉంది. బావుందా?” అని అంజి ఆమె మెడ క్రిందుగా చెయ్యి పోనిస్తూ, ‘అరె... ఇక్కడ ఎత్తుగా ఉంది చూడు’ అంటూ ఉండగా ఫోన్ మ్రోగింది. అటు నుంచి గోవిందు. “ఏం బాసూ... ఎంతవరకూ వచ్చింది?” అని అడిగాడు.

“ఇంకా మొదలే కాలే. కాస్త డిఫరెంటు టైపు. మీరు తొందరగా వచ్చెయ్యండి. విగ్రహం వెనుక ఉన్నాం” అని పెట్టేశాడు.

“ఎవరు” అడిగింది అధర్వణ.

“మా స్నేహితులు. వస్తున్నారు. వాళ్ళు వచ్చాక ఇంకా బావుంటుంది”

“నాకేమీ బాలేదు”

“తరువాత్తరువాత బావుండేవి ఏవీ మొదట్లో బాగోవు. పెగ్గుతో సహా...” అంటూ చెయ్యి ఇంకొంచెం లోపలికి జరిపి నెమ్మదిగా రాస్తూ “బావుందా?” అని అడిగాడు.

“సారమ్మ కి ఫోన్ చెయ్యి. వస్తానంది.”

"సారమ్మ ఎవరు?"

"నాకు ఈ విగ్రహం చూపిస్తానంది. మా అన్నయ్య బాలారిష్టకి కాబోయే పెళ్ళాం. మూడ్రోజుల్లో పెళ్లి."

"అధర్వణ ఏది అత్తయ్యా?" అడిగింది సారమ్మ .

"గంటనుంచీ చూస్తున్నా. ఎక్కడా కనబడలేదమ్మా. పక్కింటి సుదర్శనాన్ని అడిగితే తెలీదన్నాడు" కంగారుగా చెప్పింది ఆవిడ.

సారమ్మ బయటకు వచ్చింది. మనసేదో కీడు శంకిస్తోంది. ఎదురింటావిడని అడిగింది. "ఎవరో పొడుగ్గా ఉన్నాడమ్మా. అతనితో కలిసి వెళ్ళటం చూశాను. ఎవరో తెలీదు" అన్నది.

బయట బాగా ఎండగా ఉంది. తుఫానులో చిక్కుకున్న ఓడలా కాళ్ళు ఎటు తీసుకు వెళ్తే అటు వెళ్తోంది ఆమె. అదే సమయానికి అంజి అధర్వణని వెల్లకిలా పడుకోమంటున్నాడు.

"వెల్లకిలానా? అంటే?"

అతడికిది ఆటలా ఉంది. గతంలో ఇటువంటి అనుభవం లేదు. వప్పుకున్నవాళ్ళతో పది నిముషాల్లో పని అయిపోయేది. వప్పుకోనివాళ్ళతో భయ పెట్టో, పస్తు బెట్టో నాల్రోజులు పట్టేది. ఈ వెర్రి బాగుల్దానితో చెలగాటం బావుంది.

"వెల్లకిలా అంటే... పొట్టకి ఆకాశం కనపడేలా" అన్నాడు.

"వీపు ఆకాశానికి కనపడేలా పడుకుంటే?"

"బోర్లా... బ్రెస్టు దిండుకి ఆనిస్తే బోర్లా. దిండు గుండెలమీద పెట్టుకుంటే వెల్లకిలా. ముందు వెల్లకిలా పడుకో. తరువాత బోర్లా"

"ఎందుకు?"

"నీకు చెక్కలి గింతలు ఎక్కడున్నాయో చూస్తా"

"నడుము దగ్గర ఉన్నాయ్. ఇంకా... ఆ... అరికాలులో కూడా... "

"పడుకో... నేను నడుము దగ్గర వేళ్ళతో రాస్తాను. నిముషం నవ్వకుండా ఉంటే పందెం"

"ఏమిటి పందెం?"

"నేను ఓడిపోతే నీకో ముద్దు ఇస్తాను. నువ్వు ఓడిపోతే నాకివ్వాలి."

"నవ్వను. పందెం."

అతడు ఆమె పక్కన పడుకుని, నడుము మీద చెయ్యి వేసి, క్రమక్రమంగా బొడ్డు దగ్గరకి జరిపి వేలిని అక్కడ బొంగరంలా తిప్పుతూ, "నే ఓడిపోయాను. నువ్వు నవ్వలేదు" అని ఆమె మొహం దగ్గరగా మొహం జరుపుతూ 'తీసుకో ముద్దు' అన్నాడు.

మొహానికి వేడిగా ఊపిరి తగిలేసరికి స్త్రీ సహజమైన ఇన్-స్టింక్ట్ తో "నే వెళ్తాను" అన్నది లేస్తూ.

'అప్పుడేనా' అన్నాడు. ఆమె వినలేదు.

"ఒక్క క్షణం" అంటూ అతడామెని బలవంతంగా వెనక్కి తోసి పైకి జరిగాడు. ఆమె గింజుకోసాగింది. ఓణీ చెదిరిపోయింది. లంగా అంచు మీద చెయ్యి వేసి పైకి తోస్తూ, చెరో వైపూ కాళ్ళు వేసి మరింత గట్టిగా నొక్కిపట్టి ఆక్రమించుకోబోతూ ఉండగా వెనుక నుంచి, "రేయ్ వదలరా" అని ఓ కంఠం గట్టిగా వినపడింది.

చప్పున వెనుదిరిగాడు. వెనుక ఒక స్త్రీ నిలబడి ఉంది.

ఇది ఊహించని అతను క్షణం పాటూ నిర్విణ్ణుడయ్యాడు. ఆమె గాలికన్నా వేగంగా వచ్చి అతడి చొక్కా పట్టుకుని ఒక్క ఉదుటున అధర్వణ మీదనుంచి పైకి లేపి పక్కకి తోసింది. అతడు పక్కకి పడగానే "లే...లే..." అంది.

అధర్వణకి ఏమీ అర్థం కాలేదు. వెల్లకిలా పడుకుని ఆమె వైపు అభావంగా చూసింది.

సారమ్మ ఆ అమ్మాయి చెయ్యి పట్టుకుని పైకి లాగుతూ, "పరుగెత్తు" అని అరిచింది. అధర్వణ అలాగే నిలబడి ఉండిపోయేసరికి, వీపు భుజం పట్టి తోస్తూ, "ఇడియెట్. పరుగెత్తు" అని మళ్ళీ అరిచింది.

"ఎందుకు సమ్మూ అక్కా" అయోమయంగా ప్రశ్నించింది అధర్వణ.

వచ్చింది సారమ్మ అని అంజికి అర్థం అయింది. ఎప్పుడో జరగాల్సిన పని ఇప్పుడే జరగబోతున్నట్టు సంభ్రమంగా చూశాడు. పావురం కనబడగానే గ్రద్దకి కలిగే సంతోషం లాంటిది.

ఈ లోపులో సారమ్మ ఆమె వీపు మీద గట్టిగా చరిచి "ఫో.." అంటూ అరిచింది.

అప్పుడే స్పృహలోకి వచ్చినదానిలా అధర్వణ పరుగెత్తటం ప్రారంభించింది. ఆమె సరీగ్గా వెళ్తూందా లేదా అని చూడటం కోసం సారమ్మ ఒకక్షణం ఆగింది. అదే ఆమె చేసిన తప్పు. ఏమి జరిగిందో గ్రహించిన అంజి ఆమె జఘనాన్ని పట్టుకుని వెనక్కి లాగాడు. ఊహించని చర్యకి ఆమె వెనక్కి పడిపోయింది. రాయి తగిలి నడుము దగ్గర కలుక్కుమంది.

అధర్వణ సన్నగా, పీలగా బలహీనంగా ఉంటుంది. సారమ్మ చక్కగా సౌష్టవంగా ఉంటుంది. ఊహించని అదృష్టానికి పొంగిపోయాడు. గడ్డిమేటులోంచి గులాబీల బుట్టలో పడ్డట్టయింది.

ఆమె కాళ్ళతో తన్నుతోంది. చేతులతో తోస్తోంది.

కానీ అంజి ప్రొఫెషనల్. ప్రతిఘటించే స్త్రీని ఎలా లోబరుచుకోవాలో తెలుసు. చెంప మీద ఫెడీల్మని కొట్టాడు. ఆమె చేతులూ కాళ్ళతో ప్రతిఘటన ఆపేవరకూ కొడుతూనే ఉన్నాడు.

ఒక విదేశీ వ్యాసం ప్రకారం 'రేప్' 80 శాతం కేసుల్లో తెలిసినవారి వల్ల, 17 శాతం అపరిచితుల వల్ల, 3 శాతం ప్రొఫెషనల్స్ వల్ల జరుగుతుందట. సినిమాల్లో చూపించినట్టు మంచం చుట్టూ వెంటాడీ, చేతులు నొక్కిపట్టుకొని, వాళ్ళు గింజుకుంటూ ఉండగా బలవంతం చేస్తూ రేపిస్టులు సమయాన్ని, శక్తినీ వృధా చేసుకోరుట. బలంగా కొట్టి విక్టిమ్ ని నిస్సహాయురాలిని చేస్తారట. మొదట్లో ప్రతిఘటించిన స్త్రీలు ఆ తర్వాత నిస్సత్తువుగా లొంగిపోతారు. కొందరు అప్రయత్నంగా సహకరిస్తారట కానీ, తక్కువ శాతం. ప్రొఫెషనల్ రేపిస్టుల్లో కామం కన్నా శాడిజం ఎక్కువ ఉంటుందట. అవతలి వ్యక్తి క్రమక్రమంగా ఓడిపోవటం వల్ల కలిగే గెలుపు ఫీల్ తో మరింత గిల్లటం, కొరకటం లాంటి పైశాచిక చర్యలతో శాడిజాన్ని సంతృప్తి పరచుకుంటారని చెపుతారు.

ఆమెకు దాదాపు స్పృహ తప్పుతున్న స్థితిలో అతడామెని పూర్తిగా ఆక్రమించుకున్నాడు.

శరీరం లయబద్ధంగా కదులుతున్నది. ఆలోచనలు మాత్రం తుఫానులో కల్లోల కెరటాల్లా ఎగిసి పడుతున్నాయి. సంబంధం లేని ఆలోచనలు. వాటికి గమ్యం లేదు. అసలు అర్థమే లేదు. ఆ పరిస్థితిలో ఆలోచనలేమిటి? అన్న అనుమానం రాని ఆలోచనలు.

ముందు గుర్తు వచ్చింది అన్నయ్య. ఒక దుర్మార్గాన్ని ఎదుర్కొన్నందుకు భవిష్యత్తుని కోల్పోయిన వాడు. మంచి కోసం నిలబడిన వాడు. చెడు వల్ల హతమైనవాడు. ఎల్లమంద.

ఆ తరువాత గుర్తు వచ్చినది. ఇంటిముందు ముగ్గులేసుకునే అమ్మాయి. కులం పేరుతో ర్యాగింగ్ చేసిన వారిని కొట్టిన యువతి. తలుపులన్నీ వేసి కొడితే పిల్లయినా తిరగబడుతుందని రాజకీయ మాఫియాతో చదరంగం ఆడుతున్న టీచర్. రవళి.

ఆపై గుర్తు వచ్చింది అన్నయ్య స్నేహితుడు. స్నేహాన్ని ప్రేమగా మార్చుకుని తోడుగా నిలబడతానన్నవాడు. కొద్ది రోజుల్లో జరగబోయే పెళ్లి గురించి మధురంగా ఊహించుకుంటున్నవాడు. ప్రస్తుతం ఇక్కడ జరుగుతున్న కరాళ వికృతం తెలియనివాడు. బాలారిష్ట శ్వేతార్క

ఆలోచనలతో ఆమెకి నెమ్మదిగా మైకం కమ్మింది. మెలకువ వచ్చేసరికి పైన వాడు లేడు. ఇంకెవడో ఉన్నాడు. చేతుల్లోకి సత్తువ తీసుకుని బలంగా పక్కకి తొయ్యటానికి ప్రయత్నం చేసింది. కానీ చేత కాలేదు. వెనక్కి పడినప్పుడు నడుముకి రాయి తగలటం వలన నరాలు పట్టేసాయి.

ఆమెకు లీలగా మాటలు వినపడతున్నాయి.

"ప్రభూ ఎక్కడ్రా?"

"విగ్రహానికి అవతల సిగరెట్టు కాల్చుకుంటున్నాడు"

తన నుంచి దూరంగా వెళుతూన్న అంజి అడుగుల చప్పుడు. "సరే. నేనూ పోయి కాల్చుకుంటా. నువ్వు కంటిన్యూ చెయ్యి. గుంట బావుంది. పది నిముషాల్లో వచ్చీ. లేకపోతే ప్రభుగాడు ఆగలేడు. సగంలో నిన్ను లేపేస్తాడు"

కదిలే కండరాల వేదన. శబ్దం లేని మనసు రోదన.

మరో రెండు క్షణాలు గడిచాయి. వాడు చెరో వైపూ కాళ్ళు వేసి కూర్చుని మొహం వైపు వంగబోతున్నాడు.

అప్పుడు జరిగిందా సంఘటన.

ఏదో పతేలున పగిలిన సౌండు.

శ్మశానంలో కపాలం పగిలినప్పుడు వచ్చేశబ్దం లాంటిది.

పైన ఉన్న శరీరం ఒక్కసారిగా పక్కకి జరిగింది. శబ్దం వచ్చాక శరీరం పక్కకి పడిందా? శరీరం పక్కకి జరిగాక శబ్దం వచ్చిందా?

ఆమె కళ్ళు విప్పింది. చేతికి చల్లగా తగిలింది. వ్రేళ్ళు తడిమి చూసుకుంది. జిగటగా... ఎర్రగా... రక్తం...!

క్షణం క్రితం పైనున్న శరీరం ప్రస్తుతం పక్కనుంది. మూలుగు కూడా లేదు.

తల పక్కకి తిప్పి చూసింది.

అక్కడి దృశ్యాన్ని చూసి కడుపులో తిప్పినట్టయింది. కెవ్వున అరవబోయింది. కొండల్నీ కోనల్నీ కదిల్చే కేక సత్తువ లేక గుండెల్లోనే నిక్షిప్తమై పోయింది.

మళ్ళీ చూడటానికి ప్రయత్నించింది. పక్కనే శరీరం వెల్లకిలా ఉంది కానీ...

కానీ...

దానికి...

మొ...

హం

లేదు.

మెడకీ జుట్టుకీ మధ్య పచ్చడయిపోయిన మాంసపు ముద్ద ఉంది. గంపెడు గోరింటాకు నూరి చేసిన ముద్ద లాంటిది.

సారమ్మ లేచి కూర్చుంది. క్రిందికి చూడటానికి భయం వేసింది. తల తిప్పి పైకి చూసి, తన కళ్ళని తానే నమ్మలేనట్టు నిశ్చేష్టురాలైంది. తల వైపున అధర్వణ..!

కొండ రాయి ఎత్తి పడెయ్యటం వలన వచ్చిన ఆయాసంతో రొప్పుతోంది.

మానవ మాత్రులు ఎత్తలేనంత పెద్దది. కోట గోడలు కట్టటానికి ఉపయోగించేది.

తనకి ఇష్టమైనవారికి ఇష్టంలేని పనేదో జరుగుతోందన్న అనుమానంతో వచ్చిన కోపం; కోపం వలన వచ్చిన సత్తువ; ఆ సత్తువకి తానే సాక్షి అన్నట్టు ఆమె వెనుక ఉన్న ఆంజనేయస్వామి..! అకంపన దేవాంతక త్రిశిర నికుంభ రాక్షససంహార, పవిత్ర ప్రకీర్తి ప్రదాయ, ప్రభాత బ్రహ్మతేజ వాలగాత్ర, రుద్రరూప ధూమ్రాక్ష సూర్యమిత్ర వాయుపుత్ర విగ్రహం.

సారమ్మ చుట్టూ చూసింది. ఎవరూ లేరు. ఆలస్యం చేయదల్చుకోలేదు. అమ్మాయి చెయ్యి పట్టుకుని “పద” అంటూ అక్కణ్నుంచి వేగంగా కదిలింది. విగ్రహానికి వెనుక వైపుగా ఉన్న రాళ్ళ మధ్య నుంచి వాళ్ళు గేటు వైపు పరుగెత్తారు. అదే సమయానికి విగ్రహానికి ముందు వైపు కూర్చున్న ప్రభు అంజితో “ఫోటో దిగుదామా” అన్నాడు. ఇద్దరూ విగ్రహం ముందు ఫోటో దిగారు. “గోవిందు గాడు వచ్చాక ముగ్గురం మళ్ళీ దిగుదాం. మంచి అనుభవం. ఫేసుబుక్కులో పెట్టొచ్చు”

“వాడి దగ్గరకు వెళ్దాం. నలుగురం కలిసి దిగొచ్చు” అన్నాడు.

“అవును. ఇద్దరూ బట్టలు లేకుండా, ఇద్దరం బట్టలతో”.

“నువ్వు వచ్చేముందే మేమిద్దరం దిగాము. అప్పుడే ఫేసు బుక్కులో పెట్టేశా కూడా”.

అలా పెట్టటమే కథ మరోమలుపు తిరగటానికి కారణ భూతమవబోతోందని తెలియని ఇద్దరూ జోకులు వేసుకుంటున్నారు.

అంతలో దూరంగా ఇద్దరు స్త్రీలు పరుగెత్తుకు వెళ్తూ కనపడ్డారు.

అంజి సిగరెట్టు వెలిగిస్తూ, “పని పూర్తి చేసుకుని ఏమీ ఎరగనట్టు ఎలా వెళ్ళిపోతున్నారో చూడరా” అన్నాడు అంజి.

"మీ ఇద్దరిదీ అయ్యింది. నాదవలేదురా" అంటూ వాళ్ళ వెనుక పడబోయాడు ప్రభు.

"వద్దు. ఎవరైనా చూస్తే రిస్కు. వదిలేయ్. గోవిందు వచ్చాక వెళ్లి పోదాం" వారించాడు అంజి.

మరో పది నిముషాలు చూసి, "వీడు ఇంకా రావటం లేదేమిటి?" అన్నాడు ప్రభు.

"వెల్లకిలా పడుకుని '...' ఎత్తులు తల్చుకుంటున్నాడేమో" బూతు కలుపుతూ జోకు వేశాడు.

"పక్కగుంటని కూడా ఏసేయ్యవలసింది బాసూ. అనవసరంగా వదిలేశావు"

"ఆళ్ళిద్దరు. నేను ఒక్కణ్ణి. మీరు కాస్త ముందొచ్చినా బావుండేది"

"సర్లే. దక్కినోడికి దక్కిందే అమృతం".

ఇద్దరూ విగ్రహానికి అటు వెళ్ళారు. వాళ్ళు జోకు వేసినట్టే గోవిందు వెల్లకిలా పడుకుని ఉన్నాడు. అయితే ముఖం లేదు. తల స్థానంలో రక్తంతో తడిసిన మాంసపు ముద్ద ఉంది. అది 'తల' అని చెప్పటానికి మెడ మీద మాంసపు ముద్ద అంచున జుట్టు కనపడుతోంది. వెంట్రుకల చివరల నుంచి చిక్కనైన రక్తం చుక్కలుగా పడుతోంది.

ప్రభు అక్కడికక్కడే వాంతి చేసుకున్నాడు

(కొనసాగింపు వచ్చేనెల)

COMMENTS